

την πολιτιδα Ρόζα Φορμόν, η όποια, μετά όχτώ μέρες θα γίνη γυναίκα μου!.. Δέν σάς περιμένω, θέβαια, αλλά μιά κ' ήρθατε, θα πητε μαζί μας ένα ποτήρι.

Έτρεξα άείσως κ' έφερα ποτήρια. Οι στρατιώτες, σάν κ' άμφέβαλαν άκόμα, με κούταζαν με κάποια διστασιότα. 'Ο άρχηγός τους ήταν ένας χοντρός εύθιμος άνθρσπος, με ύφος αγαθό.

Γέμισα τα ποτήρια τους με κρασί, και τους έδωσα να πιούν. 'Ο άρχηγός τους σήκωσε ψηλά τό δικό του και ειπε:

— Πίνω στην υγεία των μελλοντικών!..

— Και στην υγεία του 'Εθνους! φώναξε ένας στρατιώτης, ό όποιός κ' έντύταξε από έπιπλα από άλλους τους άλλους.

Άγαπούσα πάντα τη Γαλλία, άποσιδήηστε κ' άν την κθερευόσασαν. Σήκωσα λοιπόν τό ποτήρι μου και ειπα:

— Στην υγεία του 'Εθνους!..

Τη στιγμή αυτή ό στρατιώτης που με κούταζε έπιπλα, έσπρωξε προς τό μέρος μου τόν Μπρωσό και μου ειπε:

— Έ, λοιπόν, φραία μου, δέν φιλιάς τόν άρραβωνιστικό σου; Μά ό Μπρωσό πρόλαβε τό κακό.

— Πολίτα, ειπε στο στρατιώτη μην περιάζεις τη κνηστή μου.

— Πρέπει να σε φίληση, φώναξε με πείσμα ό στρατιώτης.

— Και θέβαια θα τόν φιλήσω, ειπα έγώ, γελώντας.

Κι άκούμπησα τά χείλη μου πάνω στο γλοιο μάγουλο του εγγάτου.

Αυτό μας έσωσε.

Άφού άδειασαν τα ποτήρια τους, οι στρατιώτες, έτοιμαστησαν να φύγουν. Τότε ό καζάντοπος στρατιώτης ήρθε κοντά μου και μου ειπε δυνατά:

— Μικρή κενήτρετα, χωρίς άλλο θα θέλης να γίνη τό γρηγορότερο ό γάμος σου. 'Οχι τό μέρως είνε πολλές. Πρέπει να κάνουμε κάτι για σένα. Μέσα σε τρεις μέρες λοιπόν θα είσαι ή πολιτισ Μπρωσό. Δός μου τα χαρτιά σου. Τ' αναλαμβάνω όλα έγω. Και για να σε τιμήσω, θάρρω και στο γάμο σας...

Άλλοίμονο, φίλοι μου, ψιθύρισε ή μαρκησία άναστενάχοντας. Μετά τρεις μέρες ήμουν παράγματι ή πολιτισ Μαξιμιλιανού Μπρωσό!

— Έσείς!.. φώναξαν με μιά σχεδόν φωνή οι καλεσμένοι της μαρκησίας. Έσείς!..

— Γιατί άποριστε; άπάντησε ή μαρκησία. Ξέρετε καλά, ότι έκείνη την έποχή όλα ήσαν δυνατά. Κι έτρεπε να ζήσω για τόν αδελφό μου. Άφήστε με λοιπόν να έξακολουθήσω.

Μετά τό γάμο, ό Μπρωσό κ' έγώ, άποσυνθίζαμε στο δωμάτιό του. Έγώ στάθηνκα έρθια μπρός σ' ένα τραπέζι κ' άρχισα να ξεφυλλίζω νεωρικά ένα βιβλίο. 'Ο Μπρωσό πηγαίνεσρχόταν πάνω-κάτω.

Έγελος, στάθηνκα μπροστά μου, και μου ειπε:

— Τώρα που σσθίρατε, μπορώ να σάς μιλήσω. Τρεις μέρες πριν, με θρίσατε. Έσείς οι άρχιστοκράτες είστε πάντα οίδηιοι. Νομίζετε πως μόνο έσείς ξερετε τί θα πη τμη. Νομίζετε πως ένας άνθρσπος του λαού μπορεί να προώση και να ποιήση έναν άλλον άνθρσπο, χωρίς κανένα δισταγμό.

— Σας ζητώ συνώνμη, του ψιθύρισα, ξεχάστε τά λόγια που σάς ειπα.

— Ηθέλα να σάς σώσω και σάς έσωσα, δεσποινίς. Και τώρα, μπορώ να πεθάνω. Δέν θα με ξαναδείτε.

— Έγώ τότε σηκώθηκα, και πήγα κοντά του.

— 'Οχι, δέν πρέπει να πεθάνετε, του ειπα.

— Έτσι, δέν μόνον, μου άπάντησε, θα σάς άποδεξώ ότι δέν είμαι αυτός που νομίζατε.

— Άκούστε με, ψιθύρισα, άν τό άπαιτείτε, είμαι πρόθυμη να ζήσω μαζί σας.

'Ο Μπρωσό χαμογέλασε θλιβερά.

— Δέν έχω, ειπε, αυτή την άπαιτηση. Δέν θα έποικελιθώ από τη δύσκολη θέσι σας για να σάς κάνω δική μου, μολονότι σάς αγατώ πολύ. Θα φερθώ σαν ίταότης, έγώ ένας άλλος εγγάτης. Κι άφού δέν κ' αγαπάτε... πρέπει να μη με ξαναδείτε.

Τότε έγώ, έντελώς αινθόριμα, του άπλωσα τό χέρι μου, τό λεπτό άριστοκρατικό και κάταστρο χέρι μου. 'Εκείνος τό πήρε στο ήλιοκαμένο χοντρό του χέρι, κ' άφού τό κούταζε σιωπηλά, τό έφερε στα χείλη του. 'Εσκίηρα τότε και τόν φίλησα στο μέτωπο.

Σήκωσε τά μάτια του και με κούταξε κ' ένα βλεμμα άπερίφραστο, χαροόμένο μαζί κ' άπελπισμένο. Άνάσινε με δυσκολία. Κατόπιν με δήματα κλωνίζομενα, έφυγε από τό δωμάτιο.

Και κράτησε πραγματικώς τό λόγο του. Δέν τόν ξαναδα πεία. Έμαθα μόνο ότι σκατώθηκε, θέλοντας να ύπεραληπθή τό Ροβεσπέρο.....

Η μαρκησία Ντέ Μπρωδάν σόπισσε.
Η φωτιά στο τζάκι ειχε σβύσει. Κανείς δέν μιλούσε...
Η μαρκησία έσφιξε γύρω από τους ώμους

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΡΟΪΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΟΥΡΑΝΙΟ ΣΑΔΙ

(Του W. B. YEATS)

Άν ειχα, φός μου, τ' ουρανό τ' άτίμητα χαϊνά, πόνε με φός, με μάλαμα κ' όσημ δουλιέμενα, τά γαλανά, τά σκατινά, τά μισοσκότεινα χαϊνά, που τάχωνε τά δεικνά κ' ή νύχτες κεντημένα. Θα τάστρωσα κατάχμα για να πατάς έλάνο, κιά μόνον όνειρα χροσά έχω, ό φτωχός, κισρά μου, και σάν χαλι σου τάστρωσα για να πατάς έλάνο. Άχ! πρόσσε, σάν τό πατάς, πατάς τά όνειρά μου!..

Η ΚΛΙΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Του THOMAS HOOD)

Όλη την νύχτα έβλέπαμε που ή άνατολή της άνέβαινε στο στόμα της, τ' όρχο τό στεγνωμένο, σάν κ' άνεβοκατέβαινε τό κωμα της ζωής της στο στήθος της τ' άδύνατο, σάν κωμα φροσκαμένο.

Σιωπηλά στεκόμαστε, τόσο σιγά μιλούσαμε και τόσο δίχως θάρρο στις μισές παρατασόμενα, που άπ' την ζωή μας την μισή της είχαμε βλοο δώσει, για να την δυναμώσουμε, να γείνη, να γλιτώση.

Έπνίγανε ή έλλειδες μας τους φόβους, τις τρομάρες, οι φόβοι μας έπνίγανε έλλειδες και λαχτάρες, που την θαρρούσαμε νεκρή σάν ήταν κισρωμένη, και πως άποκαμήθηκε σάν ήταν πεθωμένη.

Και σάν έπρόβαλε ή αούγη βολή, συννεφιασμένη, κ' από τις πρώτες βροχές ύψη και λαγομένη, έκλεισε τά ματάκια της, έπέταξε από τη γη κ' είδε: σε φός άνέσπερο του άλλου κόσμου την αούγη. Μεταφράσεις Δ ΣΤΑΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Γοργά τά χρόνια πάνε και περνούνε, κάθε άνθρσπος στον τάφο κατεβαίνει, κ' όμως ό φρογερός ό έρωτάς μου μέσ' στη θεική καρδιά μου πάντα μένει.

Άς ήταν κάποι, —άχ, ναι— κ' άντιμώσω και τότε θε να τρέξω να σοδ πώ, μπροστά σου γονατίζοντας στο χώνα: —Ήλιάρη πολύ, μικρή μου, σ' αγατώ!..

ΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΘΕΟΣ

(Του ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΥΝΤΙΜ)

Άν ήμουνα Θεός, και τί δε θάκανα!.. Παντοτινή χαρά θε νάφεργα κ' αίσια κ' όλο με γέλια θα περνούσανε τά χρόνια, άν ήμουνα Θεός!..

Άν ήμουνα Θεός, παντού θ' άνθίζαμε λουλούδια, ρόδα, κίτρινα, γλασσινά... Η γη δε θαχε λύπη πεία κισμαία, άν ήμουνα Θεός.

Άν ήμουνα Θεός, όλα θα τ' άλλαζα... Θε νάλλαξα την πλάσι άπ' άρχη σ' άρχη, τό γέλιο θαχα Βασίληα κ' όχι τό δάκρυ, άν ήμουνα Θεός.

Άν ήμουνα Θεός, όλα θα τ' άλλαζα... θα γάμψεν ή γη χαροές, στολίδια. Και μόνο έσένα θάρρα την ίδια, άν ήμουνα Θεός!..

της την έσάρρα της, σάν να αισθανόταν κάποιος είνος και ψιθύρισε:

— Αυτή είνε ή Χριστογεννηάτιση ιστορία μου.

Και σιγά, σιγά, πρόσσεσε μελαγχο λικά, ένθ οι καλεσμένοι της την κούταζαν γενιά τοι περιέργεια και κατάληξε:

— Κι' αυτή είνε ή φρωστότερη έρωτική μου ά κάμνησις...

